

Сейдж Блеквуд мешкає на краю величезного лісу в оточенні тисяч книжок та у товаристві старезного собаки; вона любить працювати з деревом, куварити і гуляти лісами штату Нью-Йорк.

Усю необхідну інформацію про улюблених авторів та ілюстраторів ви знайдете на сайті www.authertracker.com

«Джекит арт», 2013, Джакопо Бруно

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

В Урвальді вам не слід сходити зі стежини. Тролі, вовкулаки та відьми у маслоробках причаїлися серед розляпистого гілля, готові щомиті накинутися на необачних. Джинкс завжди боявся зійти зі стежини — допоки не зустрівся з Симоном Магом. Джинкс знає, що чаклуни погані. Але в Симоновій кухні так затишно, а сам він радше дивакуватий, ніж недобрий.

Жити з ним виявилося для Джинкса найбезпечнішим і, ймовірно, єдиним вибором. У міру того, як зростає інтерес Джинкса до магії, хлопець навчається слухати дерева не менш уважно, ніж Симонових незвичних відвідувачів. Що більше всього пізнає Джинкс, то рішучіше налаштований він досліджувати світ за межами уторованих стежин.

Але в Урвальді дрібка здорового страху ніколи не буває зайвою, адже магія — і магичне — може бути не менш небезпечною, ніж сам ліс. І невдовзі Джинкс змушений буде вирішити, яка з двох загроз більша.

Сейдж Блеквуд вводить свого відважного юного героя у незвичайний новий світ, в якому у Джинкса з'являються нові друзі, де він бореться з ворогами і врешті з'ясовує, що життя поза межами лісу — та й у ньому самому — значно складніше, ніж він міг собі уявити, і що Урвальд сам по собі потребує його, Джинкса, навіть більше, ніж можна було припустити.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДЖИНКС

В Урвальді¹ ви ростете або швидко, або не ростете зовсім. До того часу, коли Джинксу² виповнилося шість, він навчився жити непомітно й обережно, намагаючись утиснутися в простір і проміжки, залишені тілами інших людей, хоча халупка, в якій він мешкав із названими батьками, насправді належала йому. Він успадкував її після того, як рідного батька загризли вовкулаки, а матір викрали ельфи.

¹ **Urwald** (нім.) — первісний, споконвічний ліс; праліс (*тут і далі прим. перекладачки*).

² **Jinx** (англ.) — людина, на якій лежить прокляття або яка приносить нещастя, «зурочений».

Але якось повз хатинку пролітала жар-птиця, іскра від неї потрапила в халупку, й за лічені хвилини тієї не стало. Люди, що жили на просіці, збудували нову, але ця нова хатинка більше Джинксові не належала. Його нерідні батьки, Бергтольд і Коттавільда, гостро це відчували. До того ж урожай тієї осені був мізерний, а зима очікувалася голодною.

Ось чому люди на вирубці пильним оком придивлялися до всіх «зайвих» дітей.

А Джинкс, без сумніву, був «зайвим», позаяк у Бергтольда з Коттавільдою народилося власне немовля — дівчинка. Джинкс працював не покладаючи рук, аби виправдати цей злочин — власне існування — і намагався якомога менше їсти. Щовечора він з'їдав трішки дармової вівсянки, аби віддати решту немовляті. Тим не менше його прийомні батьки вирішили між собою, що Джинкс — лише зайвий клопіт і додаткові витрати.

Тож одного осіннього вечора Бергтольд звелів Джинксові одягнути куртку, і вони удвох вирушили в Урвальд. Ішли стежиною між височенними, з будинки висотою, деревами. Зненацька Бергтольд зійшов з доріжки.

Джинкс зупинився.

— Чого чекаєш? — гаркнув Бергтольд. — Ходімо!

— Н-ніколи не сходи із протоптаної стежки, — повторив Джинкс правило, яке засвоювало кожне тутешнє дитя, щойно навчалосся ходити.

— Ну то ми з неї зараз зійдемо! — Бергтольд схопив Джинкса за комір, поціливши спершу в одне вухо, а потім у друге, і потягнув геть зі стежини.

Джинкс усіляко пручався й крутився, але вивільнитися з відчимої хватки не міг. Сходити зі стежини *не можна було!* Адже лише стежки і просіки в Урвальді належали людям. Усе інше належало деревам. Кожен, хто сховався з доріжки, був приречений.

Бергтольд знову боляче штурхонував Джинкса і потягнув у ліс.

Джинкс плентався позаду, і вуха його горіли. Він продирався крізь сутінкові хащі предковічного лісу — Урвальда, і час від часу Бергтольд штурхав Джинкса то в лівий, то в правий бік, змушуючи обходити чергове велетенське вороже налаштоване дерево, і Джинкс розумів, що Бертольд робить усе, аби він уже ніколи не віднайшов стежину.

— Стій! — наказав вітчим.

Джинкс покірно зупинився, не бажаючи отримати чергового стусана. Розмірковував, чи не хоче, бува, вітчим його убити.

— Сідай-но сюди і залишайся тут, допоки не стемніє — інакше пожалкуєш, що взагалі на світ народився.

Джинкс і так уже жалкував, що з'явився на цей світ. Отож, він сів на мох — туди, куди йому показав вітчим. Відчував, як із землі просочується несхвалення Урвальда.

— Гаразд, бувай! — і Бертольд повернувся, щоб іти геть. Враз зупинився і роззирнувся довкола. Спершу

рушив в одному напрямку, потому зупинився, повернув назад і пішов в іншому керунку. Повернувся знову.

Крадькома зирнув на Джинкса.

— Ти, бува, не пам'ятаєш, звідкіля ми прийшли?

— Ні, — відповів Джинкс.

— Ага, — Бергтольд кивнув, неначе вирішував, куди краще податися.

«Він заблукав, — подумав Джинкс. — Ми обидва заблукали».

— Гадаю, я все-таки знаю, де може бути стежина, — насмілився сказати хлопець.

— Отакої! То чого ж ти оце сидиш каменем — веди мене, хлопче!

Джинкс покwapно підвівся й пішов. Хоча і гадки не мав, де та стежина. Але рухатися, бодай з Бергтольдом позаду, було усе ж безпечніше, ніж сидіти самому під загрозливо навислими вітами Урвальда, а можливо, навіть під пильним оком зголоднілих істот на деревах.

Обходячи величезний, весь у наростах, стовбур дерева, Джинкс зненацька налетів на якесь чудернацьке створіння і скрикнув.

— Заспокойся, хлопче, я тебе не з'їм, — запевнило його створіння. Оскільки істота, вочевидь, була невід'ємною частиною цього лісу, то Джинкс трохи заспокоївся. Перед ним стояв чоловік — високий і кістлявий, зі сплутаним волоссям, жовтавими очима та гострою, клинцем, борідкою. Одягнений він був у довгу пурпурову робу — мантію. Босі ступні вуздуваті, в руді кошик із білою омелою.

Джинкс іще в житті не бачив чаклунів. Узагалі-то він чув, що всі вони мають довгі сиві бороди, а зовсім не короткі й гострі каштанові борідки. Але від чоловіка так і віяло магією; хвилі чар, мов пульсація самого життя, сочилися і з навколишніх дерев.

— Ми просто прогулюємося лісом із моїм хлопчиною, сер, — пояснив Джинксів вітчим надто покvapно і навіть не привітавшись.

В Урвальді не прийнято нікому нічого пояснювати, тож ніс чаклуна сіпнувся, вчуваючи ледь уловимий душок брехні.

— Трохи запізно для того, щоб сходити зі стежини, — зауважив він.

— Мушу вчити хлопця орієнтуватися в лісі.

Ніс чаклуна знову смикнувся.

У цьому лісі ніхто не навчався шукати дорогу — його намагалися оминати.

— А дехто полишає своїх дітей у лісі, — зауважив чаклун. — Якщо вважає, що їх нема чим годувати.

— Але ж не власних дітей! — заперечив Бергтольд. — Прийомних дітей — може, й так. Я щось таке чув.

Чаклун поглянув на Бергтольда крізь темну пелену несхвалення.

— Якщо одружуєшся з жінкою, то мусиш прийняти і її дітей.

— Я *не* одружувався з його матір'ю, — ображено заперечив Бергтольд. — Його мати померла ще кілька років тому. Я оженився з жінкою, що була дружиною чоловіка, який якраз і був одружений з його матір'ю.

Цей хлопчина приносить нещастя: кожен, хто бере його до себе, помирає.

— Ну, це цілком нормальний для Урвальда рівень смертності, — і характерник так пильно поглянув на Джинкса, що тому захотілося кудись сховатися.

— Так сталося, що мені потрібен хлопець-помічник. Я візьму його до себе.

— Ви хочете сказати, що купите його в мене? — припустив Бергтольд.

— Із нещастями включно?

— Але ж він — не самі лише нещастя!

— Однак кожен, хто бере його до себе, помирає?

— Ви, либонь, могли би цим скористатися, — натякнув Бергтольд. — Принаймні щоб винищити своїх ворогів.

Чаклун зітхнув.

— Гаразд. Я дам за нього срібний пенс.

— Срібний пенс? Одне жалюгідне пенні за такого хлопця, як оцей? Ви ображаєте мене, сер!

Небезпечний гнівний вогник спалахнув на обличчі знахаря, і Джинкс кинув на вітчима стурбований погляд. Бергтольд був наляканий і злий, як і зазвичай, але жадібність переважувала страх.

— Срібний пенс — забагато для хлопця, що притягує нещастя, — зауважив Чаклун.

Звідкілясь позад нього почувся хрускіт — неначе гіллячка тріснула під велетенською ступнею. Джинкс стурбовано вгледівся у жахну темряву.

Але вітчим був надто поглинутий своїми підрахунками, щоб це зауважити.

— Такий хлопчина, як оцей, вартий принаймні трьох срібних пенні! — сказав Бергтольд.

Це стало повною несподіванкою для Джинкса, якому і Бергтольда, і Коттавільда постійно торочили, що він не вартий навіть підгнилого капустияного листа.

— До того ж він дуже сумлінно працює. Особливо якщо не шкодувати для нього стусанів, — додав Бергтольд. — Та й годувати його практично не потрібно.

— Бачу, що ви його і не годували, — озвався чаклун. — Один пенс — це моя остаточна ціна.

Знову почувся хрускіт гілок і шкрябання кігтистих лап по лісовій землі. Джинс крутив головою туди-сюди, але нічого не міг побачити. І знову озирнувся на обох чоловіків... Якби ж то котромусь із них можна було довіряти!

— Два срібні пенси, — заявся Бергтольд.

— Один, — стояв на своєму характерник, раптово збайдужівши до всієї цієї справи. — Краще бери те, що тобі пропонують.

— Нізащо!

— Ходімо, хлопче, — наказав чаклун.

І тоді водночас сталося кілька речей. Джинкс невпевнено зробив крок назустріч магові. З лісу позад нього до важкої ходи велетенських лап додалося ще й голосне, уривчасте дихання, і Джинкс учув запах протухлого м'яса. Він крутнувся на місці й уледів тролів — напевно, це таки були вони, бо надто вже великі й ікласті...

Невідомі істоти з тріском продиралися крізь хащі, прямуючи до хлопця з вітчимою. Чародій простягнув руку і схопив Джинкса. Зеленава хмарка спокою огорнула мага, і саме через те, що Джинкс її помітив, він і знерухомів, хоча ноги його й поривалися бігти.

Зі звитяжним риком один із тролів перехопив Бергтольда в попереку і закинув на плече. Інші завили від радощів, витанцьовуючи довкола. Тролева лапища промчала просто повз ніс Джинкса, і він учув повів вітру та зловонне дихання.

Бергтольд скрикнув і благально простягнув до Джинкса руки. Той злякано притиснувся до чаклуна. А чаклун і не ворухнувся. Вже наступної миті Джинкс очікував відчути пазури тролів на собі.

Але тролі, здавалося, його не помічали.

Ватага тролів полишила галявину. Джинкс востаннє поглянув на вітчима: обличчя побагровіло від крику, голова б'ється об тролеву спину, капелюх злетів і покотився на землю... Джинкс відліпився від чаклуна і побіг підняти головний убір.

Відтак він стояв із капелюхом у руці і дивився на сліди кігтистих лапищ на мохові. Тоді глянув удалечінь — туди, де поміж деревами зник вітчим із тролями. Урвальд проковтнув Бергтольда так, наче той був не більшим і не грізнішим за кролика. Сморід протухлого м'яса все ще висів у повітрі.

І тоді Джинкс подумав, що для лісу Бергтольд був ніщо — або ж суцзя дрібниця. Він абсолютно нічого не

важив у безкрайому зеленому морі життя, яким був Урвальд.

Здається, цю думку навіяли йому самі дерева. Можливо, Бергтольд для них і справді нічого не значив. Адже їх він ні разу не лупцював.

— Як тебе звати, хлопче? — лагідно спитав чаклун.

— Джинкс.

— А мене — Симон¹, — озвався той. — Це був твій вітчим, чи не так?

Джинкс кивнув.

— І він привів тебе у ліс, щоб тут залишити?

— Так, — підтвердив Джинкс. — Спочатку то був мій будиночок, але потім він згорів. А тут ще у них народилося власне немовля.

Джинкс не очікував співчуття, бо ніколи не від кого його не бачив. Але його трохи здивувала Симонова реакція: звістка, що Джинкса мали намір полишити в лісі, викликала у чаклуна посмішку. Її супроводжувало блакитне сяйво задоволення.

Джинкс із приємністю зауважив, що почуття чаклуна такі ж зрозумілі і їх так само легко побачити, як і емоції інших людей. А він уже навчився пильно спостерігати за людьми і уважно їх слухати. Йому здавалося, що так роблять усі, і кожен здатний бачити те саме, що й він.

— Гадаю, ти не дуже за ним сумуватимеш, — озвався Чаклун.

¹ Алюзія на **Симона-мага** або ж **Симона-волхва** — самарійського чародія в християнських оповідках.